

Boppin' Around

Deel 7

We zijn aanbeland bij de op één na laatste aflevering van de top 25 van originele Amerikaanse rock 'n' roll sterren die veel te vroeg zijn gestorven. We vinden in deze aflevering enkel grote namen die voor elke Boppin' Around lezer allen een idool moeten zijn, dus laten we maar gauw van start gaan van de nummer 4 tot nummer 2...

Legends

THE LEGENDS... OR NOT?

DE 25 MEEST BIJZONDERE STERFGEVALLEN IN DE ROCK & ROLL GESCHIEDENIS

#4 GENE VINCENT (36 jaar) rock 'n' roll ster beroemd van zijn hit Be Bop-a-Lula
Geboren op 11 februari 1935, gestorven op 12 oktober 1971 (drank & drugs)

zijn dan dat Gene ooit werd. Een ander opvallendheid van Gene Vincent is zijn enorme populariteit. Mede aan deze populariteit heeft Boppin' Around in het verleden ook regelmatig aandacht aan Gene Vincent besteed.

bespreking Rebel Heart in oktober '96 (Boppin' Around nr. 11) ter gelegenheid van het feit dat Gene toen 25 jaar dood was. Deze werd geschreven door een echte fan, Arjan Deelen die vooral Gene's live opnames uit de jaren '60 beschrijft. Een jaar later, in december '97 (Boppin' Around nr. 18) vertelt Arjan zeer uitgebreid over Eddie Cochran's laatste tour die hij samen met Gene Vincent deed. Omdat dit maar een korte periode besloeg kon Arjan tot in het kleinste daitals hierover schrijven. Persoonlijk heb ik erg genoten van dit verhaal en vond ik het meest interessante de persoonlijke verstandhouding tussen deze twee heren.

Op nummer 4 van deze lijst staat de zeer populaire rock 'n' roll ster Gene Vincent. Gene is niet door een verkeersongeluk of door een overdosis aan drugs overleden. Ooknietaanmoord of zelfmoord. Toch is hij slechts 36 jaar geworden als gevolg van een heftig rock 'n' roll leven. Het is eigenlijk best wel bijzonder dat iemand op zo jonge leeftijd al op is. Ze zeggen dat Elvis jong gestorven is maar Gene die één maand na Elvis was geboren, was dus nog zes jaar jonger toen hij stierf en inmiddels zal de gemiddelde Boppin' Around lezer ook een stuk ouder

De drie hoogtepunten in ons bestaan is een de CD-reeks

Jaren later, in Boppin' Around 49 uit februari 2003 schreef Frantic Franky over het levensverhaal van Gene Vincent vanwege 45 jaar Be Bop-a-Lula. Ook Franky begon terecht over de enorme populariteit van deze zanger. Voor de echte Gene Vincent fans zijn deze Boppin' Around uitgaven nog na te bestellen. Kijk daarvoor in het Boppin' Around Archief op onze site. Opvallend is misschien wel dat in het lange bestaan van Boppin' Around ikzelf nog nooit iets over Gene Vincent heb geschreven terwijl ik zelf toch ook tot een echte fan gerekend kan worden. Dit zal ik

nu wat goed maken, want met deze lijst van top 25 originele Amerikaanse artiesten die te vroeg zijn gestorven mag Gene Vincent natuurlijk niet ontbreken.

Terugkomend op de populariteit van Gene Vincent zou je haast denken dat Gene enorm veel hits heeft gehad. Nu blijkt het tegendeel waar te zijn. En omdat het levensverhaal van Gene Vincent al eerder aan bod is geweest in de Boppin' Around, maar er nog weinig aandacht is besteed aan de hitnoteringen van Gene Vincent wil ik het daar nu vooral over hebben.

Gene begon zijn carrière wel heel erg belovend: uit zijn eerste opnamesessie mei '56 kwam meteen zijn grootste hit Be Bop-a-Lula. Deze hit zou nog bekender worden dan hijzelf... maar ook Race With The Devil haalde de US top 100, al was dat dan wel in de laagste regionen. Opvallend is dat ondanks Race With The Devil slechts laag in de US popcharts terecht kwam, het wel een top 30 hit in Groot-Britannië werd! Uit zijn tweede opnamesessie in juni '56 kwam Blue Jean Bop uit voort. Dit betekende dat zijn eerste twee sessies drie keer een notering in de US en in Groot-Britannië de top 100 zou bezorgen. Dat was in de US meer dan de helft want Gene zou uiteindelijk in zijn hele leven slechts vijf keer de US top 100 halen. Ook zorgde zijn eerste twee opnamesessies de basis voor zijn eerste LP, getiteld Blue Jean Bop en deze plaat zou ook Gene's enige plaat zijn die in de Amerikaanse LP-charts terecht kwam. Na deze twee sessies zouden alleen de single Lotta Lovin' en Dance To The Bop nog succesvol zijn met beiden een top 40 notering. Maar in totaal kun je wel zeggen dat ondanks dat Gene een veelbelovende start maakte in de Amerikaanse charts, uiteindelijk zijn aantal hits toch enorm tegenviel en uiteraard moest hem dat zelf dan ook hebben tegengevallen.

Nadat Gene een miljoenenverkoop had gehaald met zijn eerste hit Be Bop-a-Lula schreven de magazines uit die tijd "Look Out Elvis, Here Comes Gene Vincent". Maar

achteraf gezien kon Gene niet aan de verkoopcijfers van Elvis tippen. Wel leuk om te weten is dat de moeder van Elvis haar zoon feliciteerde met zijn nieuwe hit toen ze Be Bop-a-Lula op de radio hoorde. Begrijpelijk voor die vrouw, want laten we eerlijk zijn, Gene leek toen ook eigenlijk wel op Elvis.

Hier een overzicht van de Amerikaanse en Britse chartnoteringen uit de eerste twee sessies:

Datum	Titel	US Pop	US R&B	GB
juni '56	Be Bop-a-Lula	#7	#8 (juli)	#16 (aug.)
okt. '56	Race With The Devil	#96	-	#28
okt. '56	Blue Jean Bop	#58	-	#16

Gene's enige notering op de LP-charts in Amerika: Blue Jean Bop #16 US Pop (sept. '56)

Tijdens de vierde sessie in juni '57 heeft Gene een bijna gehele nieuwe band. Johnny Meeks is de nieuwe leadgitarist en alleen de drummer Dickie Harrell is nog van de originele Blue-Caps bezetting. Onder de indruk van de doo-wopbands heeft Gene nu ook twee achtergrond zangers en "clapper boys" in zijn Blue-Caps bezetting. Deze zijn Paul Peek die al eerder te zien was als ritmegitarist in de film The Girl Can't Help It, en Tommy Facendia waar ik later nog wat over schrijf. Uit deze vierde sessie kwamen de volgende twee hits uit voort:

Datum	Titel	US Pop	US R&B	GB
aug. '57	Lotta Lovin'	#13	#7 (sept.)	-
dec. '57	Dance The Bop	#23	#8	-

Vreemd genoeg haalde Race With The Devil en Blue Jean Bop dus wel de Britse charts, terwijl Lotta Lovin' en Dance To The Bop, die in Amerika veel grotere hits waren, niet de Britse charts. Misschien vergat Capital Records in 1957 Gene Vincent platen te promoten in Groot-Britannië en in de rest van Europa...

Na deze twee hits lukte het Gene niet meer om in de Amerikaanse charts te komen en dat betekende dat hij slechts anderhalf jaar aanwezig was in de US top 100

en in Groot-Britannië slechts een paar maanden. Toch kreeg hij juist in Groot-Britannië eind 1959 een nieuwe kans.

Promotors waren bezig geweest om Elvis naar Groot-Britannië te halen maar omdat Elvis manager Tom Parker illegaal in Amerika verbleef wilde hij niet meewerken aan een Britse toer. Toen dachten ze aan Gene Vincent. Echter, er was reden tot twijfel want Gene had al drie jaar niets meer gescoord in de Britse charts. Daarom werd ter versterking ook Eddie Cochran naar Groot-Britannië gehaald. De kwaliteit van deze twee heren zorgde ervoor dat ze beiden aldaar en in de rest van West Europa weer hits begonnen te scoren. Gene Vincent werd weer twee jaar actief in de Britse charts.

Gene's tweede kans in de Britse charts:

Datum	Titel	GB
jan. '60	Wild Cat	#21
maart '60	My Heart	#16
juni '60	Pistol Packin' Mama	#15
juni '61	She She Little Sheila	#21
aug. '61	I'm Going Home	#36

De mogelijkheid bestond dat het nummer Pistol Packin' Mama een duo zou worden met Eddie Cochran. Gene en Eddie hadden aan het nummer ook een nieuwe draai gegeven, maar helaas door Eddie's plotselinge dood nam Gene het nummer alleen op en werd het zijn grootste hit in Groot-Britannië. Het overtroefde op de charts zelfs Be Bop-a-Lula. Maar het is natuurlijk zeker dat ook in Groot-Britannië Be Bop-a-Lula veel beter is verkocht.

Ook scoorde Gene's LP Crazy Times in juni '60 de #12 in Groot-Britannië, en ook de EP Race With The Devil scoorde in augustus '62 de #19 in Groot-Britannië.

Ondanks het schaarse aantal hitnoteringen dat Gene had bleef hij toch nog waanzinnig populair, vooral in de Teddy Boy Revival- en de rockabillyscene. Diverse bands uit deze scene coverden zijn nummers, maar juist grote bands uit de popmuziek lieten het, op enkele na, het afweten. Hierdoor zijn slechts vier nummers

die Gene Vincent ooit opnam, en die later door een andere artiest opgenomen werden, in de Amerikaanse of Britse charts gezongen. Van deze vier nummers was Gene slechts van één enkel nummer zelf origineel, maar heeft hij vermoedelijk of zeker van de andere drie nummers een voorbeeldfunctie gehad. Deze nummers zijn:

Be Bop-A-Lula

Deze originele hit van Gene werd door The Everly Brothers gecoverd toen zij nog steeds waanzinnig populair waren. Hun versie was natuurlijk tweestemmig maar ook veel sneller en haalde op 11 juli 1960 #74 op de Amerikaanse popcharts. Dus eigenlijk een tegenvaller. The Everly's coverden net wat later ook een andere rock 'n' roll klassieker, Lucille van Little Richard en dat haalde #21 op de popcharts.

Zo'n 50 jaar na het origineel van Gene Vincent haalde een cover van Hank Chaney op 16 augustus 1986 maar net de top 100 van de C&W charts. Al kwam zijn versie niet hoger dan #98 en was dat ook een grote tegenvaller. Ander rockers die het nummer coverden waren Buddy Holly, Cliff Richard, The Beatles, Jerry Lee Lewis, Johnny Holliday, The Tielman Brothers, Gene Summers, Billy Lee Riley, Jackie Lee Cochran, Johnny Carrol, John Lennon, Carl Perkins, Vince Taylor, Jack Scott, Link Wray, Paul McCartney, Dave Phillips & The Hot Rod Gang, Matchbox, Flying Saucers en nog vele andere...

Jezebel

Deze naam uit de Bijbel die voor eenslechte vrouw stond inspireerde Wayne Shanklin om er een nummer over te schrijven. Dit nummer werd waarschijnlijk origineel uitgebracht door Frankie Laine die er in 1951 een miljoenenhit mee scoorde (#2 US Pop). Gene coverde dit nummer als eerste rockster op zijn eerste sessie voor Capitol Records en daardoor kwam Jezebel op Gene's eerste en meest succesvolle plaat Blue Jean Bop. Zes jaar na Gene's versie coverden ook The Everly

Brothers en de Britse rocker Marty Wilde het nummer. De versie van de Everly's haalde niet de charts maar de versie van Marty zorgde ervoor dat Jezebel op 24 mei 1962 voor het eerst in de Britse charts terecht kwam en haalde #19. De Britse chart was pas in januari 1952 ingevoerd en daardoor had de versie van Franky Laine nooit de Britse charts gehaald. Het is maar de vraag of Marty Wilde de inspiratie van Franky Laine of van Gene Vincent, of misschien zelfs van de Everly's haalde om dit nummer op te nemen. Uiteraard was Gene eind '50 en begin '60 waanzinnig populair in Groot-Britannië, maar Gene zong dit nummer al een aantal jaar niet meer. Dus als Marty Wilde het nummer van Gene Vincent kende dan was het van Gene's eerste plaat Blue Jean Bop. Vele jaren later, op 18 februari 1989 haalde ook Shakin' Stevens met Jezebel de Britse charts, al was het niet hoger dan #58. Shakin' Stevens haalde wel zeker de inspiratie van Gene Vincent, want Shakin' coverde meer nummers van Gene, zoals Baby Blue en The Story Of The Rockers. Rond deze tijd werd dit nummer door diverse rockabilly- en zelfs psychobillybands gespeeld. En ik ben ervan overtuigd dat Gene Vincent hier meer invloed op had dan Franky Laine of Marty Wilde. Tot slot constateren we dat er ook bands bestaan met namen als Jezebel Rock en Gene Loves

Jezebel, dus mag je haast wel zeggen dat Gene Vincent ervoor zorgde dat dit nummer in de rock 'n' roll scene terecht kwam.

Ain't She Sweet

Dit nummer is geschreven door Milton Ager en Jack Yellen. De originele uitvoering is van The Rhythm Boys met daarin Bing Crosby uit 1927. Op 25 juni 1956 nam Gene Vincent & The Blue Caps dit nummer als een van de eerste coverversies op. Het was van uit zijn tweede sessie en het kwam ook op zijn succesvolste LP, Blue Jean Bop. Gene was zeker de eerste uit de rock 'n' roll scene die het nummer coverde. Daarna is het nummer ook gecoverd door Frankie Lyman en Big Joe Turner.

In 1961 waren de Beatles in Hamburg voor hun eerste officiële opname. Omdat ze nog onbekend waren mochten ze alleen een opname maken als begeleidingsband van de Britse rocker Tony Sheridan. De bekendste opname met Tony als zanger werd My Bony. Er werden ook wat nummers opgenomen met John Lennon als zanger en daarvan werd de eerste opname Ain't She Sweet.

Een jaar later zouden de Beatles Gene Vincent in april in de beroemde Star Club in Hamburg ontmoeten en gezamenlijk een paar optredens doen. Op 1

juli '62 zouden ze elkaar weer ontmoeten in de Cavern Club in Liverpool, daar waar de Beatles hun thuisbasis hadden en min of meer werden ontdekt. Kort daarna op 16 juli zouden ze hun originele drummer Pete Pest ontslaan en hem vervangen door Ringo Star. Het zou niet lang meer duren of ze zouden wereldberoemd worden. Op 11 juli 1964, ruim drie jaar na de opnamen in Hamburg en in tussen al wereldberoemd, haalde hun versie van Ain't She Sweet # 19 in Groot-Britannië.

Hoewel The Beatles grote fans van Gene Vincent waren en ook het nummer Be Bop-A-Lula op hun repertoire hadden ben ik er niet zeker van of ze de inspiratie van Gene Vincent hadden of van een ander om Ain't She Sweet op te nemen.

Over The Rainbow

Gene Vincent had het talent om zowel geweldige harde rock 'n' roll op te nemen als hele gevoelige ballades. Over The Rainbow was zo gevoelige ballade. Op 20 oktober 1958 nam Gene dit nummer op met de laatste Blue-Caps bezetting. Er gaateenverhaal

op dat Gene's bassist Grady Owen als enige de akkoorden van dit nummer kendeendaarom hij de leadgitaar speelde en Johnny Meeks de basgitaar. Kort hierna zouden Gene en de Blue-Caps uit elkaar gaan. In 1960 zong Gene deze ballade vaak tijdens zijn Britse tour als eerbetoon aan Eddie Cochran die pas was overleden.

Het nummer was geschreven door Harold Arlen en E. Y. Harburg en was origineel uitgevoerd door Judy Garland in 1939. Maar nog voordat Gene het

coverde was het ook al gedaan door Frankie Lymon. Andere covers na Gene's versie waren van Ray Charles, Lonnie Donnegan, Frank Sinatra, Jerry Lee Lewis en anderen.

De versie van Jerry Lee Lewis zou in september 1980 #10 in de C&W-charts halen. Het is mij niet bekend of Jerry Lee de inspiratie bij Gene Vincent haalde. Deze ballade werd ook door Matchbox en Ervin Travis & The Virginians opgenomen. Deze bands hebben zeker hun inspiratie van Gene Vincent. Matchbox is een Britse Teddyboyband waarvan de zanger Graham Fenton tijdens hun liveoptredens altijd een Gene Vincent act opvoert, terwijl Ervin Travis een France tributeband is die alleen maar Gene Vincent repertoire speelt. De ballade Over The Rainbow is zeker dankzij Gene Vincent in de rock 'n' roll/rockabillyscene terecht gekomen. En Gene had hier meer invloed in dan Jerry Lee Lewis.

Hier een overzicht van covers in de charts

nadat Gene Vincent deze nummers al eerder had opgenomen en mogelijk of zeker de inspirator van was:

Be Bop-A-Lula	The Everly Brothers	11 juli 1960	#74 US Pop
Be Bop-A-Lula	Hank Chaney	16 aug. 1986	#98 C&W
Jezebel	Marty Wilde	24 mei 1962	#19 GB
Jezebel	Shakin' Stevens	18 feb. 1989	#58 GB
Ain't She Sweet	The Beatles	11 juni 1964	#29 GB
Over The Rainbow	Jerry Lee Lewis	? september 1980	#10 C&W

Double Talkin' Baby

Ook noemenswaardig is dat de eerste en meest succesvolste LP van de Stray Cats, met hun grootste hits als Runaway Boys, Rock This Town en Stray Cat Strut ook een cover van Gene Vincent, Double Talkin' Baby op staat. De Stray Cats, en vooral hun eerste plaat, was een voorbeeld voor de vele rockabillybands die er op volgden. Daardoor werd Double Talkin' Baby een rockabillyklassieker en werd dit nummer ook het meest gecoverde nummer van Gene Vincent, zelfs meer dan Be Bop-a-Lula.

Zoals eerder aangegeven zou ik nog eens terug komen op Blue-Caps-lid Tommy Facendia. Deze achtergrondzanger en "clapper boy" uit 1957 had zelf ook nog een keer een chartprestatie gehaald. Tommy die carrière kon maken dankzij het feit dat hij de zwager van Gene's drummer Dickie Harrell was en bovendien een goede uitstraling had, scoorde in nov. '59 met High School USA. Zoals de titel al doet vermoeden had dit succes alles met de opkomende highschoolartiesten en -muziek te maken. En ook al was het slechts een eenmalig succes, rond deze tijd was het Gene Vincent al twee jaar niet gelukt om in de Amerikaanse charts te komen.

Highschool USA

Gene Vincent met Eddie Cochran

Vandaag de dag is iedereen (en terecht ook) dit succesje vergeten en herinneren we Tommy alleen nog als een Blue-Cap lid. Begin jaren '90 werden de Blue-Caps weer bij elkaar gebracht en begonnen ze weer te toeren. Het ging om Johnny Meeks op leadgitaar, Paul Peek (die nu ook is overleden) op ritmegitaar, Dickie Harrell op de drums en verschillende bassisten. De wat overbodige Tommy Facendia zingt een beetje op de achtergrond en doet zijn "clapper boy act"...

Nogwataandacht aan de bekendste tributesong over Gene Vincent. Er zijn heel wat tributesongs over Gene Vincent geschreven en dit heeft twee redenen. Gene was jong en te vroeg gestorven. En hij is mede door zijn talent en imago zo enorm populair bij de harde kern rock 'n' roll fans. Van al deze tributesongs heeft er niet één de charts gehaald maar daar tegenover staat dat de artiesten die deze tributes ter gehore brachten niet de minste waren. Ik zal de vier bekendste opnoemen, in volgorde van opname.

Black Leather Rebel (1974) door een collega van Gene Vincent van dezelfde generatie: Johnny Carroll die het nummer samen met Ron Weiser heeft geschreven en het op Ron's label Roller Coaster opnam. In tegenstelling dan wat op de LP staat vermeldt, spelen de Blue-Caps hier niet op mee.

Sweet Gene Vincent (1977) van de Britse punkzanger Ian Dury & the Blockheads, geschreven door Ian zelf en zijn gitarist Chas Jankel. Ian had met dit nummer een hit kunnen scoren in Groot-Britannië want hij was op dat moment erg populair daar. Hij had een grote hit met Hit Me With Your Rhythm Stick. In Nederland kennen we hem voornamelijk van de hit Sex And Drugs And Rock And Roll. Later nadat Ian Dury was overleden werd er een tribute-LP gemaakt ter ere van hemzelf. Diverse artiesten zongen zijn nummers en werden begeleid door zijn originele band The Blockheads. Het nummer

Sweet Gene Vincent werd door de megaster Robbie Williams gecoverd. Sweet Gene Vincent wordt soms ook als uitspraak voor grote verbazing geroepen. Ik heb het zelfs gehoord in de bekende cartoonserie The Simpsons...

The Cat Man (1978) uitgevoerd door eveneens een cultfiguur in de rockabillyscene, Robert Gordon, met Chris Spedding op de leadgitaar. Robert is ook een groot Gene Vincent fan en heeft verschillende nummers van hem gecoverd. Als schrijver van deze tribute staat de naam El Hombre Gato maar dit zal wel een verzonnen naam zijn want Hombre Gato is een andere naam voor een mens die door tatoeages en implantaten zich laat ombouwen tot een kat. Het is ook een soort sprookjes figuur vergelijkbaar met een weerwolf.

Gene And Eddie (1989) heeft als auteursnamen Brian Setzer, Lee Rocker en Slim Jim Phantom uitgevoerd door natuurlijk The Stray Cats en staat op de LP Blast off. De credits van deze tribute gaan uiteraard voor de helft naar Eddie Cochran. In dit nummer speelt Brian Setzer heel knap kleine stukjes van nummers van Gene en Eddie op een wijze zoals alleen Brian Setzer kan doen! Het verbaast me dan ook eigenlijk dat de namen Lee Rocker en Slim Jim ook worden genoemd als auteurs terwijl ik ervan overtuigd ben dat het voornamelijk alleen maar van Brian Setzer kan komen. The Stray Cats zijn ook grote fans van Gene en spelen ook aardig wat covers van hem.

Ik hoop dat ik de echte Gene Vincent fan heb weten te boeien met deze informatie, maar natuurlijk weten we allemaal dat Gene Vincent veel voor de rock 'n' roll heeft betekend en erg jong is overleden. En daarom staat "Mister Be Bop-a-Lula" op #4 van deze lijst.

#3 ELVIS PRESLEY (42 jaar)
de beroemdste (rock 'n' roll-)artiest aller tijde...
Geboren op 8 januari 1935, gestorven op 16 augustus 1977 (drank & drugs)

Op nummer 3 staat dus niemand minder dan Elvis. Hoe zal ik beginnen... misschien als eerste uit te leggen waarom Elvis op de derde plaats staat van deze top 25 lijst en niet op de eerste plaats. Elvis heeft zonder enige twijfel de meeste invloed op de rock 'n' roll gehad dan wie dan ook. Maar omdat hij toch nog 42 jaar is geworden en niet plotseling voor zijn 23ste is overleden, zoals Buddy Holly en Eddie Cochran, zorgde dat ervoor dat hij 'slechts' de derde plaats inneemt van te vroeg gestorven rock 'n' roll-sterren. Ook was het natuurlijk zo dat toen Elvis in 1977 stierf hij eigenlijk meer een popzanger was dan een rock 'n' roll-idool zoals hij in de jaren '50 nog wel was.

In tegenstelling tot andere rock 'n' roll-artiesten zoals Bill Haley, Gene Vincent en Eddie Cochran die ook allen op deze te vroeg gestorven lijst staan, heeft Boppin' Around in het verleden juist niet zoveel aandacht besteed aan Elvis' carrière en hebben we nog steeds niet zijn levensverhaal beschreven. Ik kan hier wel een verklaring voor geven omdat juist ik één van de redacteuren ben die vaak een biografie van rock 'n' roll-artiesten schrijf. De reden dat ik, of wij van Boppin' Around, nooit onszelf er aan toe kunnen zetten (en nu ook niet) om de enorme carrière en het omvangrijke levensverhaal van Elvis op papier te zetten, is ten eerste dat hoeveel je ook over Elvis schrijft het voor de echte Elvis-fan het nooit genoeg zal zijn ook al schrijf je 10 Boppin' Arounds vol over hem. Bovendien zal dat de Boppin' Around ook geen goed doen, want we zijn een rock 'n' roll magazine en geen Elvis magazine. Een andere reden is dat het heel gemakkelijk is om aan informatie te komen. Je hoeft echt niet naar een gespecialiseerde boekenwinkel om een boek van Elvis te vinden, maar gewoon de V&D of zo zou al voldoende zijn en op internet raak je helemaal niet uitgekeken als je alleen al gewoon 'Elvis' zoekt. Daarbij is de echte Elvis-fan natuurlijk al lang lid van één van de vele Elvis-fanclubs in de Benelux. Daarom zie ik het als mijn roeping om juist meer over die andere rock 'n' roll-artiesten te schrijven die veel minder aandacht

van de media krijgen maar die ook heel belangrijk voor de rock 'n' roll zijn geweest.

Daar tegenover staat natuurlijk wel dat Boppin' Around de enorme impact van Elvis erkend en er in het verleden tot het heden zeker dus wel aandacht aan Elvis heeft

Jailhouse Rock

Comeback '68

besteed.

Zo schreef Elvis-kenner en Boppin' Around redacteur Arjan Deelen al in de begindagen van Boppin' Around over Elvis en zijn muziek. De Ups En Downs Van Een Elvis-verzamelaar werd gepubliceerd in de 15e uitgave (juni 1997) en in de 18e uitgave was For Elvis Fans Only een interview met RCA-producer/ Elvis-expert Ernst Jørgensen (dec. 1997). In de 40e uitgave (augustus 2001) haalde Elvis de cover van ons magazine (met dank aan welbekende Elvis foto-archivaris Ger Rijff) en in de uitgave die

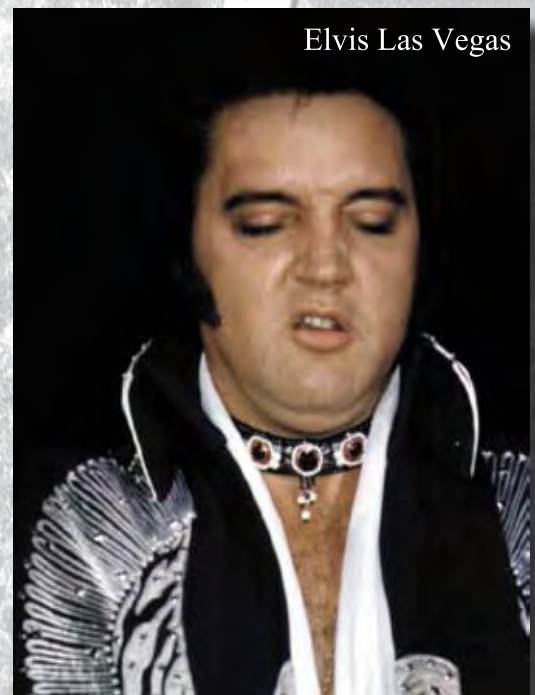

daarop volgde schrijft Susanne Vrenken (een groot Elvis-fan) zeer uitgebreid over Elvis' eerste vier films die in de jaren '50 werden gemaakt. Ik vond het persoonlijk een leuk artikel omdat ze ook beschreef welke impact deze films toendertijd hier in Nederland had. (Uiteraard zijn deze Boppin' Around-edities voor de echte Elvis fans nog na te bestellen via ons Boppin' Around Archief, m.u.v. uitgave 18).

En natuurlijk heeft Elvis, als enige artiest ooit, vanaf april 2002 een eigen rubriek in onze Boppin' Around, als onderdeel van Big News onder de titel Elvis Nieuws & Gossip. Hier worden alle nieuwtjes over Elvis gepresenteerd want wat blijkt: over Elvis valt er altijd wel wat te schrijven... maar dan ook altijd en altijd wel wat... Het toeval wil dat het Elvis Nieuws & Gossip vanaf april 2002 tot heden in alle Boppin' Around-uitgaven (plus daarna ook frequent op onze site) voorkomt, met uitzondering van uitgave 51 (juni 2003) maar juist op deze uitgave staat Sue Moreno (Susanne Vrenken) op de voorkant en word er aandacht aan haarzelf en haar band besteed.

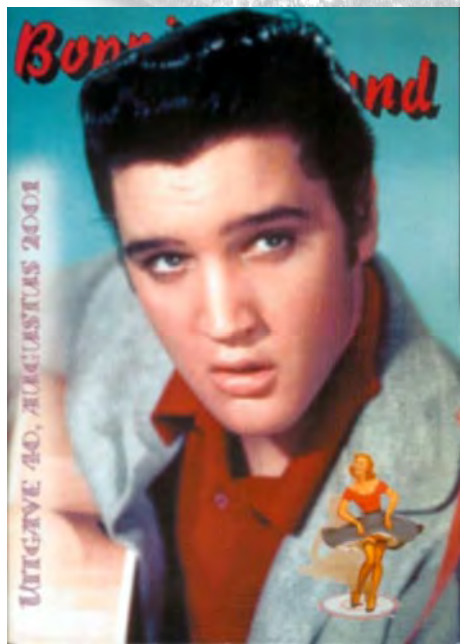
Elvis haalde al eens eerder de voorpagina van ons Boppin' Around magazine, namelijk in uitgave 29 (oktober 1999) en hierop word hij The Artist Of The Century genoemd. En daar wil ik het nu net even over hebben...

Zoals ik al opperde heeft Elvis als geen ander de meeste invloed op de rock 'n' roll gehad. Ik wil niet zeggen dat er zonder Elvis geen rock 'n' roll zou hebben bestaan want de rock 'n' roll-machine was al op dreef in de Amerikaanse R&B- en popcharts voordat Elvis zijn eerste hit Heart Break Hotel scoorde. Zo had Bill Haley al een aantal hits op zijn naam staan waarvan Shake Rattle & Roll in 1954 als eerste hit ook het Verenigd Koninkrijk bereikte en een jaar later ook zijn Rock Around The Clock de wereld deed sidderen. In datzelfde jaar 1955 scoorde ook Chuck Berry een top 5 pophit met zijn Maybelline en begin 1956 kwamen ook Little Richard en Pat Boone met Tutti Frutti in de Amerikaanse popcharts terecht. Allemaal vóór Elvis zijn eerste doorbraak. Zelfs Carl Perkins' Blue Suede Shoes had net voor Heart Break Hotel de top 10 gehaald. Dus zonder Elvis had de

rock 'n' roll er ook wel gekomen maar zeker een stuk minder. Zeker bij de blanke artiesten want waren rock 'n' roll-grootheden zoals Buddy Holly, Eddie Cochran, Gene Vincent, Ritchie Valens, Johnny Burnette en ook Carl Perkins of countryster Johnny Cash er ook gekomen zonder de invloed van Elvis? En naast deze grote namen was Elvis ook het voorbeeld van

die talloze rockabillyfiguren uit Memphis en omstreken die niet het grote succes haalden maar vandaag de dag wel allemaal helden in de rockabillyscene zijn. Ook de highschool en blanke popartiesten als Ricky Nelson, Dion, Fabian, Bobby Rydell, Bobby Vinton, Paul Anka, Everly Brothers, Conway Twitty, Dell Shannon, Roy Orbison en nog veel meer hadden een 'Elvis-look'. Ze hadden een vetkuif, maar dan wel wat beschaafder dan Elvis en zonder bakkebaarden. Elvis zelf had deze vetkuif van zijn idool James Dean overgenomen maar het is vooral dankzij Elvis dat bij het echte rock 'n' roll imago een vetkuif met bakkebaarden hoort! Elvis invloed bereikte ook artiesten in Australië en Europa zoals Johnny O'Keefe, Cliff Richard, Vince Taylor, Johnny Kid, Johnny Halliday en noem ze maar op. En niet te vergeten al die Elvis-imitators die met hun '70 jumpsuit de hele wereld onveilig maken. Dus er valt

niet over te twijfelen dat Elvis de meeste invloed op de rock 'n' roll had. Wat we ook kunnen aannemen is dat Elvis niet alleen op de rock 'n' roll de grootste invloed heeft gehad maar ook op de popmuziek in het algemeen. Al zouden The Beatles, Micheal Jackson, Madonna qua verkoop cijfers dicht bij hem in de buurt komen of misschien wel overtreffen, qua impact kunnen ook deze mega-artiesten niet aan Elvis tippen. Vandaar terecht de titel Artiest Of The century. Nog niet overtuigt? Na

een onderzoek van allerlei beroemdheden die al dood zijn, mensen zoals Marlyn Monroe, Charlie Chaplin, James Dean enz. enz. blijkt dat Elvis nog steeds verreweg het meeste belasting moet betalen. (yes, live's sucks, baby!)

Over Elvis doodsoorzaak kunnen we kort zijn. De man werd geleeft en zorgde erg slecht voor zichzelf. Door veel drugs en alcohol gebruik was zijn lichaam na 42 jaar gewoon op. Ook Bill Haley (55 jaar) en Gene Vincent (36 jaar) zijn door teveel drank en drugs overleden, maar dan ook weer niet direct dankzij een overdosis. Bij Elvis kun je terecht in twijfel brengen of je zijn doodsoorzaak nu wel of niet een overdosis noemt.

Tot slot wil ik jullie, Elvis-fans, er ook nog aan herinneren dat Elvis-bassist Bill Black ook op deze lijst van te vroeg gestorven artiesten staat, en wel op nummer 18.

#2 EDDIE COCHRAN (21 jaar)

rock 'n' roll ster bekend van hits als Summertime Blues

Geboren op 3 oktober 1938, gestorven op 17 april 1960 (auto-ongeluk)

Op nummer 2 van te vroeg gestorven originele Amerikaanse rock 'n' roll-/ popartiesten, staat de zeer populaire rock 'n' roll ster Eddie Cochran.

Eddie heeft hiermee de eer dat hij zelfs boven Elvis staat en de rede daarvan heeft alles te maken met het feit dat Eddie nog zo jong was toen hij kwam te overlijden. Slechts 21 jaar en hij is daarmee de op één na jongste artiest op deze lijst. Eddie kwam ook nog op een spectaculaire wijze om het leven tijdens een auto-ongeluk waar ook Gene Vincent bij betrokken was. Dit gebeurde in april 1960 terwijl Eddie op dat moment nog volop rock 'n' roll hits in G.B. scoorde. Uiteraard ga ik hier niet beweren dat hij meer voor de rock 'n' roll heeft betekend dan Elvis, maar zijn jonge leeftijd en de manier waarop hij om het leven kwam zorgt er voor dat hij op de tweede plaats terecht is gekomen, en dus net boven Elvis.

Een ander opvallendheid in

deze Top 25 lijst is, dat alle auto-ongelukken met dodelijke afloop (3 stuks!) allemaal in 1960 gebeurden! De drie artiesten die deze pech hadden waren Jessie Belvin, Johnny Horton en dus ook Eddie Cochran.

Je begrijpt natuurlijk al dat in ons ruim 15 jarig bestaan van Boppin' Around, er net als van Gene Vincent, ook veel aandacht is besteed is aan Eddie Cochran. In december 1997 in Boppin' Around nr. 18 beschrijft Arjan Deelen zeer uitgebreid over Eddie's laatste tournee die hij samen met Gene Vincent deed. In het jaar 2000, in april nr. 32 en in juni nr. 33, schrijf ikzelf het levensverhaal van Eddie Cochran dat over twee Boppin' Around-uitgaven werd verdeeld. De aanleiding was dat hij alweer 40 jaar dood was. Deze Boppin' Around-edities zijn voor de echte Eddie Cochran fans nog na te bestellen via onze site (zie Boppin' Around Archief). Maar juist omdat we in het verleden veel aandacht hebben besteed aan Eddie Cochran (en terecht) wil ik het nu niet over zijn leven en carrière hebben maar over zijn nalatenschap.

Eddie scoorde na zijn dood nog 8 keer in de Britse charts, waarvan de laatste uit 1988. Bovendien werd er door andere artiesten gescoord met covers van hem en er kwam zelfs een tribute nummer hoog in de Britse charts terecht. Daarnaast werd Eddie ook herinnerd door reclames met zijn muziek er in, musicals, films en een festival dat elk jaar word gehouden in Chippenham, het plaatsje waar Eddie om het leven kwam. In ieder geval genoeg om er een interessant stuk over te schrijven en om er een overzicht van te maken. Maar om het compleet te maken begin ik met de hits die hij scoorde toen hij nog wel in leven was.

Eddie Cochran hits tijdens zijn leven

Eddie's carrière maakte eind 1956 een sprong vooruit toen filmbazen en -managers van het Liberty label hem als een soort antwoord zagen op Elvis Presley. Hierdoor mocht hij Twenty Flight Rock zingen in de beste rock 'n' rollfilm uit de jaren '50; The Girl Can't Help It. Het

nummer werd wel een klassieker in de rockabillyscene maar het werd echter geen hit. Dus hadden de bazen van Liberty anderen plannen met Eddie. Ze zouden van hem in 1957 een highschoolartiest maken die net als Ricky Nelson enorm populair werd. Dit leek te werken want het wat flauwe Sittin' In The Balcony werd een top 20 pophit en zou een aantal maanden later zelfs een top 10 hit worden op de R&B-charts. Bijzonder was dat het zelfs een cover was, namelijk van Johnny Dee die een aantal maanden voor Eddie in maart '57 zijn hoogste positie had behaald (#38 Pop). Eddie's volgende single die een hit moest worden, Drive In Show, eveneens een highschoolproduct, voldeed niet aan de verwachtingen en dus probeerde Eddie in 1958 het weer eens met een echt rockabillynummer, Jeanie, Jeanie, Jeanie. Maar ook dit nummer faalde en haalde maar net de top 100 Pop. Overigens was Eddie's enige vaste bandlid, de bassist Connie "Cuybo" Smith in september '57 overgestapt van contrabas naar basgitaar. Jammer, want anders had Jeanie, Jeanie, Jeanie nog meer rockabilly geklonken. Hoewel Eddie over een flink portie schrijverstalent beschikte waren al deze nummers niet door hem geschreven. Hier kwam verandering in toen Eddie Summertime Blues schreef. Dit nummer veranderde meteen helemaal zijn leven. Het werd een top 10 hit op de Pop charts en dus werd Eddie rijk. Het was ook zijn doorbraak in West-Europa maar misschien nog belangrijker was dat Eddie met dit nummer eindelijk zijn eigen stijl had gevonden. Hij was geen Elvis imitator meer en ook geen highschoolartiest. Dankzij dit succes kwam Eddie met nog meer nummers met die speciale Eddie Cochran's gitaarrif er in. Nummers als C'mon Everybody en Something

Else werden helaas geen grote hits maar zorgden er wel voor dat Eddie's gitaarrif werd erkend. En Eddie kreeg net als Chuck Berry en Bo Diddley een eigen sound als rock 'n' roll-gitarist/ -artiest. Tussendoor werkte Eddie ook aan andere nummers waarvan alleen Teenage Heaven er in slaagde om maar net in de top 100 terecht te komen, ondanks de geweldige saxsolo en

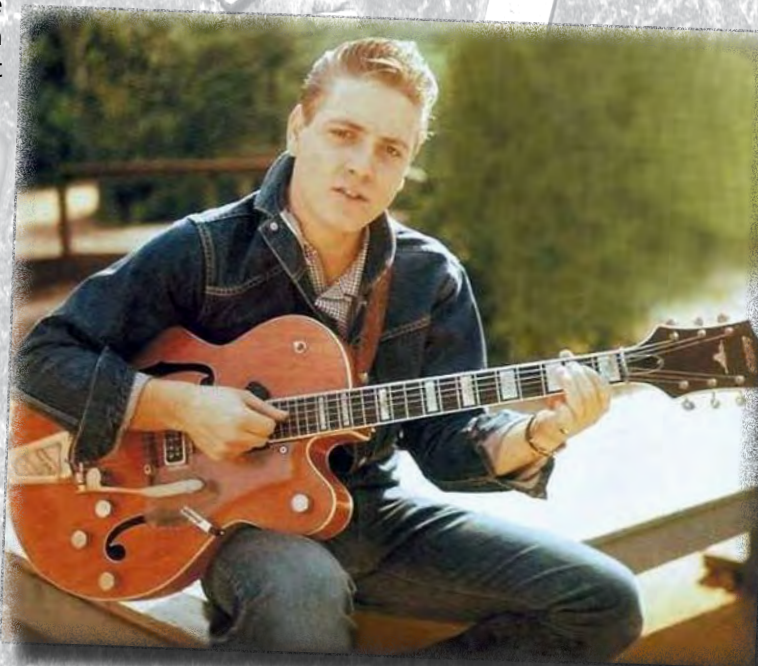
tournee door Groot-Britanië. Hij stal de show met What Did I Say maar vreemd genoeg werd dat geen hit voor hem, in tegenstelling tot Hallelujah I Love Her So dat 12 dagen na zijn aankomst z'n hoogste positie op de Britse charts behaalde. Helaas werd dat door zijn vroege en plotselinge dood meteen ook zijn laatste hit tijdens zijn leven...

Een overzicht van Eddie's US en GB-hits tijdens zijn korte leven:

Datum	Titel	US Pop	US R&B	GB
maart '57	Sittin' In The Balcony	#18	# 7 (juli)	-
sept. '57	Drive In Show	#83	-	-
maart '58	Jeanie, Jeanie, Jeanie #94	-	-	-
aug. '58	Summertime Blues	# 8	# 11 (sept.)	#18 (nov.)
nov. '58	C'mon Everybody	#35	-	# 6 (mrt. 59)
maart '59	Teenage Heaven	#99	-	-
aug. '59	Something Else	# 58	-	#22 (okt. 59)
jan. '60	Hallelujah I Love Her So	-	-	#22

de hulp van de film Go Johnny Go waarin Eddie dit nummer vertolkte. Behalve C'mon Everybody (dat wel een grote hit in Groot-Britanië

Eddie Cochran's hits na zijn dood aan het begin van de jaren '60 in Groot-Britanië

In Engeland had ook Dick Jordan in 1960 een klein succes met Hallelujah I Love Her So maar zijn versie kwam niet hoger dan #47.

Eddie was enorm populair in Groot-Britanië en Frankrijk en net na zijn dood werd zijn single Three Steps To Heaven als eerbetoon een #1 hit in G.B. Helaas waren de Amerikaanse DJ's Eddie Cochran niet trouw en waren de teenagers hem daar vergeten waardoor Three Steps To Heaven niets in de Amerikaanse charts deed. Interessant aan dit nummer was dat het door Eddie en zijn broer Bob geschreven was en Eddie had het opgenomen nog voordat hij naar Engeland ging. Behalve dat Eddie zelf zong en de gitaar bespeelde en Connie "Cuybo" Smith de bas, deden ook Jerry Allison op drums en Sonny Curtis op gitaar mee. Dit waren de originele leden van Buddy Holly's Crickets. Hoewel er in Amerika geen belangstelling meer voor Eddie

werd) en Something Else (dat ook een redelijke hit in G.B. werd) had Eddie zijn gitaarrif ook in nummers als Weekend en Nervous Breakdown gebruikt, maar helaas zonder succes. En dus ging Eddie weer op zoek naar ander materiaal om succes te oosten. In 1959 vond Eddie inspiratie in de muziek van Ray Charles en coverde Hallelujah I Love Her So en What Did I Say. Hierna ging Eddie in januari '60 Gene Vincent achter na in een

Een overzicht van zijn hits in G.B. net na zijn dood:

12 mei '60	Three Steps To Heaven	# 1
6 okt. '60	Sweetie Pie	#38
3 nov. '60	Lonely	#41
15 juni '61	Weekend	#15
30 nov. '61	Jeanie, Jeanie, Jeanie #31	
25 april '63	My Way	#23

was, was dat in Engeland compleet anders want ook andere nummers van hem haalde de Britse charts waaronder ook Jeanie, Jeanie, Jeanie dat drie jaar daarvoor nog in de onderste regionen van de Amerikaanse popcharts had gestaan. En ondanks dat in 1962 geen enkel nummer van Eddie de charts haalde, zelfs niet in Groot-Britanië, kwam het nummer My Way drie jaar na zijn dood toch nog in deze charts terecht!

De tribute hit Just Like Eddie

Op zich wel knap dat er drie jaar na zijn dood nog steeds nummers van Eddie de Britse charts haalde. Maar hierna waren er geen nummers meer van Eddie om in deze chart te komen die Eddie het meest trouw was gebleven. Daar tegenover stond dat Eddie nog steeds waarzinnig populair was in Engeland. Dit bewees Heinz wel die in 1963 met een tribuutnummer over Eddie in de top 5 terecht kwam. Heinz was daarvoor de bassist van The Tornados die één jaar eerder een ongelooflijke prestatie leverde om als Britse band, nog voor de Engelse invasie, de #1 op de Amerikaanse Popcharts te bereiken. Dit gebeurde met het instrumentale hit Telstar dat geproduceerd was door Joe Meek. Twee jaar later lukte dat The Beatles pas weer.

Maar na het succes van Heinz kwam Engeland in de grip van de Beatles en leek het er op dat ook Engeland Eddie Cochran vergeten was.

3 aug.'63, Just Like Eddie (een tribute hit door Heinz), #5 G.B.

Het hernieuwde succes van Summertime Blues eind jaren '60

Maar liefst 10 jaar na het origineel van Eddie Cochran coverde een Amerikaanse hardrockband, Blue Cheer, de hit Summertime Blues. Blue Cheer was waarschijnlijk de eerste hardrockband met succes en behoort ook tot de weinige bands bestaande uit drie bandleden (bassist, drummer en gitarist) die hit scoorde. Andersuccesvolle trio's waren Buddy Holly & The Crickets, Jimmy Hendrix Experience, The Police, The Stray Cats en Z.Z. Top. Blue Cheers scoorde met hun cover

Een overzicht van Eddie's nalatenschap in de jaren '70

11 mei '75	Three Steps To Heaven	Showaddywaddy	#2 G.B.
3 maart '79	Something Else	The Sexpistols	#3 G.B.
22 juni '79	C'mon Everybody	The Sexpistols	#3 G.B.

niet in Groot-Britanië, daar gaven ze de voorkeur liever aan het origineel want nog geen maand later scoorde Eddie alweer met Summertime Blues in dat land. Jammer genoeg waren ze in Amerika Eddie nog steeds vergeten...

Debanddrietweejaarhierna wel in beide continenten scoorde met een cover van Summertime Blues was The Who. Dit alles zorgde er voor dat Summertime Blues eind jaren '60, begin jaren '70 een echt cultnummer werd.

Eddie's nalatenschap in Groot-Britanië in de jaren '70

Na het succes van Summertime Blues werd het echt wel stil rond het succes van Eddie Cochran, zelfs in Engeland. Maar 5 jaar later scoorde de Britse band Showaddywaddy een enorme hit met Three Steps To Heaven. Dit gebeurde exact 15 jaar na het origineel van Eddie. Showaddywaddy was een doo-wop band die aan de wieg stond van de Britse rock 'n' roll revival. Ze waren in Europa beroemd door

roll kant weer herinnerd. In 1979 was de punkband The Sexpistols waarzinnig populair. Ze coverden twee hits van Eddie: Something

Else en C'mon Everybody. Deze twee hits werd door hun bassist Sid Vicious gezongen. Sid stond bekend als een barslechte bassist maar zijn wilde imago paste heel goed in een band als The Sexpistols. Sid voelde zich op dat moment de nieuwe Eddie Cochran en dan vooral de "rebel" Eddie Cochran. Hij bracht een LP uit Sid Vicious & Eddie Cochran: The Battle Of The Rockers en net als Eddie stierf ook Sid jong, alleen dan aan een overdosis die door zijn eigen moeder werd toe gediend!

Hier een overzicht van het hernieuwde succes van Summertime Blues:

Blue Cheers	23 maart '68	#14 U.S.
Eddie Cochran	24 april '68	#34 G.B.
The Who	1 aug. '70	#27 U.S.
The Who	7 aug. '70	#38 G.B.

hun grootste hit Under The Moon Of Love. Dankzij Showaddywaddy werd ook Eddie's brave kant, dat van een highschoolartiest weer herinnerd. In 1978 kwam de film The Buddy Holly Story uit waarin ook een kleine rol voor het personage van Eddie Cochran zat. Eddie werd gespeeld door Jerry Zarembo, een vrij onbekende acteur. Weer een jaar later, en dus 9 jaar na het succes van The Who werd Eddie's harde rock 'n'

De film La Bamba en de Levis 501 reclame in de jaren '80

Het zou twee jaar duren voordat er weer iets commercieels uitgevoerd werd rondom Eddie Cochran, tot in 1981 The Rollin' Stones een livesingle opnamen met hun oude hit Time Is On My Side op de A-kant en Twenty Flight Rock op de B-kant. Vaak openden The Stones hun optredens rond die tijd met Twenty Flight Rock. Dit was ook

bij ons in Nederland, in Rotterdam het geval.

In 1987 kwam er een rock 'n' roll film uit. La Bamba was een biografische film, nu weer niet over Eddie, maar over Ritchie Valens die net als Buddy Holly en Eddie veel te jong was overleden maar minder voor de rock 'n' roll had betekend dan Eddie. Gelukkig werd ook Eddie in

was dus 24 jaar na de versie van The Who en dus 36 jaar na het origineel van Eddie. De versie van Alan haalde net niet de top 100 Pop want het bleef steken op nummer 104, en in Europa doen dit soort countryartiesten

Een overzicht van de laatste Eddie Cochran nummers in de Amerikaanse en Britse charts:

1988	C'mon Everybody	Eddie Cochran	#14 G.B.
1994	Summertime Blues	Alan Jackson	#1 C&W

deze film herinnert want niemand minder dan Brian Setzer speelde zijn rol. Dat was een win-win situatie, want Brian Setzer vond het geweldig dat hij de rol mocht spelen van zijn idool en voor de film was het aantrekkelijk dat zo'n artiest deze rol speelde.

Een jaar later werd er een reclamefilmje gemaakt waarin acteurs de rollen van Sharon Sheely (Eddie's toenmalige vriendin) en Eddie speelden. Het ging hier om de beroemde Levi's 501 spijkerbroekenreclame. Dankzij deze reclame waarin Eddie's C'mon Everybody te horen was, werd dit weer een top 15 hit in Groot-Britannië. Ook kan ik me herinneren dat er ooit eens een reclamefilmje is gemaakt voor het gebruik van condooms. Hiervoor werd Eddie's Three Steps To Heaven gebruikt, maar helaas kan ik hier geen informatie over terugvinden.

Meer over Summertime Blues

Sinds The Who met hun versie van Summertime Blues in 1970 de Amerikaanse charts hebben bereikt, heeft geen enkel nummer van Eddie daar iets in de charts gedaan. Wel kwam het nummer in verschillende films voor en is het door heel veel grote artiesten gecoverd zoals The Beach Boys, Bobby Fuller, Bruce Springsteen, Rollin' Stones, The Stray Cats, Olivia Newton John, Bon Jovi, Buck Owens, Jimi Hendix, James Taylor, Ritchie Valens, Robert Gordon, Sandy Nelson, The Ventures, Van Halen, Chris Spedding en nog veel meer. Maar in 1994 stond het nummer zomaar op de eerste plaats van de C&W-charts door een versie van Alan Jackson. Dit

nagenoeg niets in de charts en was dat nu niet anders. Door de jaren heen heeft Summertime Blues veel erkenning gekregen. Zo staat het nummer ook op #73 van het beroemde magazine Rollin' Stone 500 Greatest Songs Of All Time.

Bij mijn weten heeft helaas geen enkel nummer van Eddie nog iets in de charts gedaan na het succes van Alan Jackson.

De musicals rond de eeuwwisseling

Toch waren de Britten hun rockidolen niet vergeten. Jarenlang liep in Londen met succes de Buddy Holly musical en in 1999 kwam er een nieuwe musical bij getiteld Four Steps To Heaven. Het gaat hierom vier "look-a-likes" die de originele artiesten naspelen. Rebel Dean is Elvis Presley, Pete Howarth is Roy Orbison, Reuven Gershon is Buddy Holly en Kludo White is Eddie Cochran. Helaas duurde de voorstelling niet lang want later dat jaar werd deze weer opgegeven. Totdat in 2002 onder een andere naam Rockin' On Heavens Door, weer werd opgestart en ook ons land aan deed. Dit maal waren de "look-a-likes" Richard Atkins als Elvis Presley, Johnny Curtiss als Roy Orbison, Marc Robinson als Buddy Holly en Rebel Dean die eerst Elvis deed was nu de nieuwe Eddie Cochran. Rebel Dean was de meest ervaren acteur en heeft vele rockin' theaters op zijn naam staan. Naast Elvis en Eddie speelde Dean

ook Cliff Richard, Shakin' Stevens of gewoon zichzelf.

Na deze musicals zijn er helaas geen grote commerciële activiteiten geweest van onze rock 'n' roll ster Eddie Cochran. (Of je moet mijn stuk van de Boppin' Around meetellen...) Toch is er vooral in Engeland veel erkenning geweest. Daar waar ze nog altijd één keer per jaar een rock 'n' roll weekend houden ter ere van Eddie en dat terwijl hij alweer bijna 50 jaar dood is. Je zou misschien zeggen: is het dan niet genoeg? Nee, is het antwoord want nog steeds zitten we ongeduldig te wachten totdat er eens een film uitkomt over Eddie Cochran. En tot die tijd moeten jullie, Eddie Cochran fans, genoegen nemen met het feit dat Eddie op de tweede plaats komt op de Boppin' Around-lijst van meest spraakmakende R&R-artiesten die veel te jong zijn gestorven.

Jantje Bluecap

De laatste aflevering, met uiteraard de nummer één, zal ergens aan het begin van 2009 op onze site verschijnen.

